

Arrestnummer c/ 142 / 2017
Repertoriumnummer 2017 / 438
Datum van uitspraak 8 februari 2017
Rolnummer 2016/CO/497
Notienummer parket-generaal 2016/PGA/2245 2016/VJ11/529

Verbodsbepaling
OS

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

twaaftde kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000780439-0001-0030-01-01-1

2016/PGA/2245 – 2016/VJ11/529

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

142

1. |
bloemist,
geboren te : op
en wonende te : Boechout,

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. Eric Pringuet, advocaat bij de balie van
Gent

143

2. |
ondernemingsnummer :
maatschappelijke zetel te : Boechout,

met als lasthebber ad hoc
mr. **VRIJMOED David**
met kantoor te 9920 Lovendegem, Grote Baan 163

beklaagde

de lasthebber ad hoc is aanwezig

3. t/m 5. ...

1. Ten laste gelegde feiten

PAGE 01-00000780439-0002-0030-01-01-4

A.

Om de misdaad uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid in handels-, bank- of private geschriften te hebben gepleegd, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk te hebben opgemaakt of door ze achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, namelijk door

in een aanvraag van een bouwvergunning van 01.03.2004 en de erbij gevoegde bouwplannen van 20.02.2004 valselijk te hebben vermeld dat een bouwvergunning werd aangevraagd voor "oprichten van een tuinbouwbedrijf met wateropslagtank/kweekzone voor planten/sproeiinstallatie/bedrijfsgebouw met woonst", terwijl het in werkelijkheid de bedoeling was een residentiële villa met terrassen en waterpartij te realiseren, met de bedrieglijke bedoeling ten onrechte de stedenbouwkundige vergunning te bekomen, goedgekeurd op 01.06.2004

het stuk als van valsheid beticht neergelegd zijnde ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent onder de staat der overtuigingsstukken met nummer 20123504

de eerste en de tweede

te in de periode van 01.03.2004 tot en met 01.06.2004

B.

Om de misdaad uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

met hetzelfde bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik gemaakt te hebben van de valse akte of van het valse stuk wetende dat het vervalst was, namelijk het stuk vermeld onder tenlastelegging A

de eerste en de tweede

te : op niet nader te bepalen data in de periode van 01.06.2004 tot 25.04.2012 (datum van inbeslagname)

C.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1° en -2°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999, de bij artikel 99 §1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden door namelijk in strijd met de voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen van 1 juni 2004 bij het bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, navolgende aspecten of voorwaarden niet in acht te hebben genomen,

namelijk

op het perceel gelegen te :
kadastraal gekend als :

eigendom van , ondernemingsnummer , met
maatschappelijke zetel te

terwijl een vergunning was afgeleverd voor het slopen van een bestaande hoeve met bijgebouwen en het oprichten van een tuinbouwbedrijf met wateropslagtank, kweekzone voor planten, sproei-installatie en een bedrijfsgebouw met woonst,

┌ PAGE 01-00000780439-0004-0030-01-01-4 ┐

1. de eerste, de tweede, ...

een residentiële villa te hebben gebouwd met een oppervlakte van 400 m² en een hoogte van 6 m, waarbij het volledige nuttige volume van 2.000 m³ werd ingevuld als woonfunctie, een te behouden schuur werd gesloopt en terrassen en een waterpartij van 120 m² werden aangelegd

...

te in de periode van 01.03.2006 tot 31.01.2007

2. de eerste en de tweede

aansluitend bij de terrassen een constructie met jacuzzi van ongeveer 16 m² te hebben aangelegd

te op een niet nader te bepalen datum in de periode van 01.01.2008 tot 01.01.2009

D.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op het perceel gelegen te
kadastraal gekend als :

eigendom van . met ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te :

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a): het optrekken of plaatsen van een constructie

PAGE 01-00000780439-0005-0030-01-01-4

meer bepaald

de eerste en de tweede

ondanks de weigering van bouwvergunning van 1 december 2008 een kunstwerk genaamd
" " met een hoogte van ongeveer 5,75 m te hebben geplaatst links van de woning

te op 15.09.2009

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening

Aannemende dat er aanleiding bestaat ten aanzien van de tenlasteleggingen A en B om
slechts correctionele straffen uit te spreken wegens verzachtende omstandigheden
spruitende uit de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot criminele straffen
(artikelen 1 en 2 wet van 4 oktober 1867 op de verzachtende omstandigheden zoals
gewijzigd bij artikel 46 en 47 van de wet van 11.07.1994 betreffende de politierechtbanken
en houdende een aantal bepalingen betreffende de versnelling en de modernisering van de
strafrechtspleging).

het onroerend goed toebehorend aan

- een akte van openbare aankoop, notaris

krachtens

te

d.d.

- een akte van aankoop, notaris

te

d.d.:

overgeschreven te Gent, 2e kantoor der hypotheeken op 20.02.2013

ref. 68-T-20/02/2013-02250

kost: 64,49 euro

de hypotheekbewaarder (get) J. Grillet

2. Bestreden beslissing

2.1.

PAGE 01-00000780439-0006-0030-01-01-4

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer 21d, op 24 juni 2014 werd onder meer als volgt beslist:

STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt hem voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A, B, C.1, C.2 en D samen tot een gevangenisstraf van 1 jaar en tot geldboete van 10.000 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 55.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden;

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor de duur van 3 jaar voor wat betreft de gevangenisstraf;

Veroordeelt hem tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro;

Veroordeelt hem tot betaling van een vaste vergoeding voor beheerskosten van 51,20 euro.

Veroordeelt haar voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A, B, C.1, C.2 en D samen tot een geldboete van 15.000 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 82.500 euro;

Veroordeelt haar tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro;

Veroordeelt haar tot betaling van een vaste vergoeding voor beheerskosten van 51,20 euro.

...

Overtuigingsstukken

PAGE 01-00000780439-0007-0030-01-01-4

Beveelt de teruggave aan de rechtmatige eigenaar na schrapping van de vals bevonden vermeldingen, van het overtuigingsstuk neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder nr. 20123504.

Gerechtskosten

Veroordeelt [] en [] hoofdelijk tot betaling van de gerechtskosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op 231,02 euro.

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de overige burgerrechtelijke belangen aan.

2.2.

Tegen voormeld vonnis d.d. 24 juni 2014 werd hoger beroep ingesteld, onder meer:

- op 25 juni 2014 door de beklaagde [] tegen al de beschikkingen te zijnen laste
- op 26 juni 2014 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen de beklaagde [] tegen al de beschikkingen
- op 27 juni 2014 door de beklaagde [] tegen al de beschikkingen te haren laste
- op 30 juni 2014 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen de beklaagde [] , tegen al de beschikkingen.

2.2.

Bij het arrest, op tegenspraak gewezen door het hof van beroep Gent, kamer 10, op 15 januari 2016 werd onder meer als volgt beslist:

...

⌈ PAGE 01-00000780439-0008-0030-01-01-4 ⌋

3.1.1 De eerste beklaagde en de tweede beklaagde

zijn in de telastleggingen A en B vervolgd om in een aanvraag van een bouwvergunning van 1 maart 2004 (kaft 11, stuk 21) en de erbij gevoegde bouwplannen van 20 februari 2004 (kaft 11, stukken 29 en 30) valselijk te hebben vermeld dat een bouwvergunning werd aangevraagd voor "*oprichten van een tuinbouwbedrijf met wateropslagtank/kweekzone voor planten/sproeiinstallatie/bedrijfsgebouw met woonst*", terwijl het in werkelijkheid de bedoeling was een residentiële villa met terrassen en waterpartij te realiseren, met de bedrieglijke bedoeling ten onrechte de stedenbouwkundige vergunning te bekomen, die werd goedgekeurd op 1 juni 2004 (telastlegging A), en vervolgens die van valsheid betichte stukken te hebben gebruikt in de periode van 1 juni 2004 tot 25 april 2012 (telastlegging B).

Het misdrijf valsheid in geschrifte is een aflopend misdrijf. Wanneer echter de valsheid in geschrifte en het gebruik van valse stukken één misdrijf opleveren, zoals in casu het geval is, duurt het misdrijf voort, zelfs zonder dat door de dader een nieuw feit wordt gepleegd en zonder herhaalde tussenkomst van zijentwege, zolang het door hem beoogde doel niet geheel is bereikt en zolang de hem ten laste gelegde aanvankelijke handeling in zijn voordeel verder het nuttig gevolg heeft dat hij ervan verwachtte.

De in de telastlegging A vermelde periode moet dienvolgens, overeenkomstig de data van de van valsheid betichte stukken zoals in de telastlegging vermeld, worden verbeterd door vermelding van de data van de van valsheid betichte stukken: "*Op 20 februari 2004 en op 1 maart 2004*".

De in de telastlegging B vermelde periode moet dienvolgens, gelet op de verbetering in de telastlegging A die de aanvangsperiode van het gebruik van de van valsheid betichte stukken wijzigt, worden verbeterd als volgt: "*op niet nader te bepalen data in de periode van 1 maart 2004 tot 25 april 2012 (datum van in beslagname)*".

...

3.2.1.2

...

Gelet op de voormelde verklaring van beklaagde , de taken van beklaagde architectenbureau die zich uitstrekten tot en met de ruwbouwwerken, diens kennelijk finale facturatie op 31 december 2008, de taken van de beklaagde , namelijk werfopvolging en coördinatie, en zijn laatste factuur van zijn vennootschap op 7

februari 2007, is de uiterste datum van de periode vermeld in de aanhangig makende dagvaarding terecht gesitueerd op 31 januari 2007.

Vermits uit de facturen overgelegd door de beklaagde blijkt dat deze al in mei 2005 de bouwwerken opvolgde en dat het uitvoeringsplan dateert van 15 april 2005, bepaalt het hof de aanvangsdatum van de vervolgde feiten op 1 mei 2005.

De periode vermeld in de aanhangig makende akte voor de telastlegging C.1 dient dan ook in die zin te worden verbeterd, namelijk van 1 mei 2005 tot 31 januari 2007.

...

4.1 Het hof preciseert in de telastlegging C de van toepassing zijnde decretale bepalingen van het decreet van 18 mei 1999 als volgt: waar staat "*146-1° en 2°*", dient dit te worden gelezen als "*146, eerste lid, 1°, en tweede lid*".

4.2 Het hof verbetert tevens een materiële vergissing in de telastlegging C1: waar staat "*waarbij het volledige nuttige volume van 2.000 m² werd ingevuld als woonfunctie*", is duidelijk dat "*m²*" moet worden verbeterd als "*m³*".

...

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt,

verbetert de telastleggingen A en B zoals hiervoor vermeld in randnummer 3.1.1,

verbetert de telastlegging C zoals hiervoor vermeld in randnummer 4.1,

verbetert de telastlegging C.1 zoals hiervoor vermeld in randnummers 3.2.2 [= *materiële vergissing, dient 3.2.1.2. te zijn*], 4.1 en 4.2,

verklaart de telastleggingen A, B, C.1, C.2 en D bewezen voor de eerste beklaagde.

veroordeelt voor de telastleggingen A, B, C.1, C.2 en D samen tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van € 5 000, vermeerderd met 50 deciemmen tot € 30 000, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

verleent gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de hoofdgevangenisstraf van zes maanden voor de duur van drie jaar,

verklaart de telastleggingen A, B, C.1, C.2 en D bewezen voor de tweede beklaagde

veroordeelt voor de telastleggingen A, B, C.1, C.2 en D samen tot een geldboete van € 5 000, vermeerderd met 50 deciemmen tot € 30 000,

verleent gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van de opgelegde geldboete voor de duur van drie jaar,

...

beveelt de teruggave aan de rechtmatige eigenaar van de vals bevonden stukken, neergelegd op de griffie van de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, onder OS-nummer 20123504, na schrapping van de daarin vals bevonden vermeldingen *"oprichten van een tuinbouwbedrijf met wateropslagtank/kweekzone voor planten/sproeiinstallatie/bedrijfsgebouw met woonst"*,

veroordeelt de beklaagden, ... elk tot betaling van de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 50 deciemmen tot € 150,

veroordeelt de beklaagden, ... elk tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten in strafzaken van € 51,20,

veroordeelt enerzijds de beklaagden en hoofdelijk tot drie vierde van de kosten gevallen in beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie, in eerste aanleg in totaal begroot op € 231,02, en in beroep in totaal op € 412,65,

...

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

2.3.

Tegen voormeld arrest d.d. 15 januari 2016 werd beroep in cassatie ingesteld, onder meer:

- op 18 januari 2016 door de beklaagde I tegen al de beschikkingen hem betreffende
- op 29 januari 2016 door de beklaagde II tegen al de beschikkingen haar betreffende.

2.4.

Bij het arrest, gewezen door het Hof van Cassatie, op 7 juni 2016 werd onder meer als volgt beslist:

Vernietigt het bestreden arrest in zoverre het uitspraak doet over de tegen de eisers I en II |] gerichte strafvordering.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

...

Houdt de beslissing over de kosten van de cassatieberoepen van de eisers I en II aan en laat die over aan de verwijzingsrechter.

Verzendt de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Antwerpen.

...

3. Rechtspleging voor het hof

PAGE 01-00000780439-0012-0030-01-01-4

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 11 januari 2017.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de beklaagde : **DE TROMPER** in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de beklaagde : **DE JONGHE BAKKETA RUDA** in haar middelen van verdediging, ontwikkeld door haar lasthebber ad hoc, voornoemd.

De neergelegde conclusies werden in het beraad betrokken.

4. Bevoegdheid

De feiten van de tenlasteleggingen A. en B. zijn omschreven als een misdaad; in de rechtstreekse dagvaarding zijn verzachtende omstandigheden opgegeven die voor de beklaagden voortspruiten uit de afwezigheid van vroegere criminele veroordelingen; de eerste rechter heeft deze verzachtende omstandigheden terecht aangenomen, het hof is, zoals de eerste rechter, bevoegd om kennis te nemen van de voorliggende feiten.

5. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de hogere beroepen

De hogere beroepen, regelmatig naar vorm en termijn, zijn ontvankelijk.

6. Verweermiddelen van de beklaagden

De beklaagde sluit zich, naast haar specifieke verweer in conclusie dat betrekking heeft op de toerekenbaarheid van de haar ten laste gelegde feiten, aan bij de verweermiddelen zoals ontwikkeld door de beklaagde in zijn conclusie. De overwegingen van het hof met betrekking tot deze laatste verweermiddelen gelden aldus voor beide beklaagden.

7. Omschrijving van de feiten

Om redenen die verder zullen worden uiteengezet bij de beoordeling ten gronde worden de data van de incriminaties van volgende tenlasteleggingen als volgt verbeterd of aangepast:

- tenlastelegging A.: *“op 20.02.2004 en op 01.03.2004”* in plaats van *“in de periode van 01.03.2004 tot en met 01.06.2004”*
- tenlastelegging B.: *“op 01.06.2004”* in plaats van *“op niet nader te bepalen data in de periode van 01.06.2004 tot 25.04.2012 (datum van inbeslagname)”*
- tenlastelegging C.1.: *“op niet nader te bepalen data in de periode van 01.05.2005 tot 31.01.2007”* in plaats van *“in de periode van 01.03.2006 tot 31.01.2007”*.

De verbetering van de tenlastelegging A. betreft een loutere precisering van de oorspronkelijke incriminatieperiode. De feiten op zich zijn hierdoor niet gewijzigd. Deze precisering werd ook doorgevoerd in het verbroken arrest van 15 januari 2016 van het hof van beroep te Gent en de beklaagden hadden aldus, voor zover als nodig, kennis van deze mogelijke verbetering en hebben de gelegenheid gekregen hun verweermiddelen desbetreffend naar voren te brengen.

De verbetering van de tenlastelegging B., die ook door het Openbaar Ministerie werd gevorderd ter terechtzitting, betreft een precisering van de (eind)datum van het gebruik van de beweerd valse stukken. De feiten op zich zijn hierdoor niet gewijzigd. De beklaagden werpen in conclusie (van . . . , verweer waar . . . zich bij aansluit) trouwens zelf op dat de einddatum van het gebruik van de beweerd valse stukken op 1 juni 2004 moet worden bepaald en hebben zich aldus op deze mogelijke verbetering verweerd.

Van de aanpassing van de incriminatie als (mogelijke) verbetering van de tenlastelegging C.1. werden de beklaagden in kennis gesteld bij de behandeling van de zaak voor het hof van beroep te Gent (zie proces-verbaal van openbare terechtzitting van 27 november 2015) en deze aanpassing werd ook doorgevoerd in het verbroken arrest van 15 januari 2016 van het hof van beroep te Gent en de beklaagden hadden aldus, voor zover als nodig, kennis van deze mogelijke verbetering en hebben de gelegenheid gekregen hun verweermiddelen desbetreffend naar voren te brengen. De aldus verbeterde tenlastelegging C.1. betreft

dezelfde feitelijke gedragingen als deze die in de aanhangig makende dagvaarding aan de tenlastelegging C.1 ten grondslag lagen of waren daarin begrepen.

Het hof preciseert dat in de tenlastelegging C. de van toepassing zijnde decretale bepalingen van het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 waar staat "146-1° en 2°", dienen gelezen te worden als "146, eerste lid, 1° en tweede lid" - dit betreft een loutere verbetering van een materiële vergissing - en vult deze tenlastelegging aan met de actualisering dat deze feiten, voor zover bewezen, sinds 1 september 2009 nog steeds een misdrijf vormen als inbreuk op artikel 4.2.1.1°, a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) wat betreft het bouwen van de residentiële villa en het aanleggen van terrassen en een waterpartij en op artikel 4.2.1.1°, c) VCRO wat betreft het slopen van de te behouden schuur en sinds dan strafbaar zijn gesteld door artikel 6.1.1, eerste lid 1° VCRO.

Het hof verbetert tenlastelegging C.1 als volgt: "*waarbij het volledige nuttige volume van 2.000 m³ werd ingevuld als woonfunctie*" in plaats van "*waarbij het volledige nuttige volume van 2.000 m² werd ingevuld als woonfunctie*". Dit betreft een loutere verbetering van een materiële vergissing.

8. De ontvankelijkheid van de strafvordering

8.1. Verjaring van de strafvordering

1. Het hof is van oordeel dat de feiten onder de tenlasteleggingen A., B., C. en D., indien bewezen, voor de beklaagden en de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van een zelfde misdadig opzet.

Ten onrechte houden beklaagden voor dat dit niet het geval is (titel IV.1 conclusie beklaagde). De tenlasteleggingen A., B. en C.1. hebben immers allen betrekking op het beweerd illegaal bouwen van de residentiële villa en aanhorigheden. De tenlasteleggingen C.2. en D. betreffen ook beweerde bouwmisdrijven die zouden gepleegd zijn op en aan hetzelfde perceel van die villa. De door de beklaagden ingeroepen cesuren in tijd tussen de tenlasteleggingen A., B. en C.1. enerzijds en tussen C.2. en D. (ook onderling) anderzijds doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Evenmin kunnen de beklaagden worden gevolgd waar zij voorhouden dat de tenlasteleggingen zouden uitgaan van een ander opzet (*eerst werd de vergunning zoals verkregen niet volledig nageleefd* - m.b.t. tenlasteleggingen A., B. en C.1. - , *vervolgens werd geen vergunning aangevraagd* - m.b.t. tenlastelegging C.2. - en tot

slot werd een weigeringsbeslissing tot het afleveren van een vergunning genegeerd - m.b.t. tenlastelegging D.). Alle tenlasteleggingen betreffen immers beweerd opzettelijk gepleegde misdrijven. Tenslotte is ook niet van belang voor het eenheid van opzet van de beklaagden dat enkel voor de tenlastelegging C.1. ook andere (mede)daders werden vervolgd.

2. Het bovenstaande heeft gevolgen voor de beoordeling van de verjaring van de strafvordering. Voor de beoordeling van de verjaring van de strafvordering voor feiten onder de tenlastelegging A., B., C. en D., die zoals gesteld voor het hof, indien bewezen, wel de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van een zelfde misdadig opzet moet immers rekening gehouden worden met volgende drievoudige regel: 1) de verjaringstermijn neemt een aanvang vanaf het laatste feit - indien bewezen - dat door eenheid van opzet met de andere feiten is verbonden; 2) tussen de verschillende feiten die samen het voortgezet misdrijf uitmaken mag geen periode verlopen welke gelijk is aan of langer is dan de toepasselijke verjaringstermijn, in voorkomend geval rekening houdend met tussengekomen stuiting en schorsing en 3) bij het hanteren van voorgaande regels is ermee rekening te houden dat elk feit, gelet op zijn misdrijf aard, steeds zijn eigen verjaringstermijn behoudt.

Bij de beoordeling van de verjaring van de strafvordering stelt het hof vast dat de beklaagden:

- onder tenlastelegging A. ten onrechte werden vervolgd voor een incriminatieperiode die liep tot 1 juni 2004 aangezien het misdrijf van valsheid in geschriften een aflopend misdrijf is en de bouwplannen dateerden van 20 februari 2004 en de aanvraag van bouwvergunning dateerde van 1 maart 2004; reden voor de precisering van de incriminatieperiode van de tenlastelegging A. zoals hierboven uitgevoerd.
- onder tenlastelegging B. ten onrechte werden vervolgd voor het gebruik van valse stukken op niet nader te bepalen data in de periode van 1 juni 2004 en 25 april 2012 (datum inbeslagname van de van valsheid betichte stukken).

Het gebruik van een vals stuk duurt immers voort, zelfs zonder nieuw feit van de dader en zonder zijn herhaalde tussenkomst, zolang het doel dat hij beoogde niet werd verwezenlijkt en zolang de oorspronkelijke handeling die hem wordt verweten, zonder dat hij zich ertegen verzet, de gunstige uitwerking blijft hebben die hij ervan verwacht.

Het hof stelt vast dat de beklaagden . . . en . . .
wegens valsheid in geschriften worden vervolgd om in een aanvraag van een

PAGE 01-00000780439-0016-0030-01-01-4

bouwvergunning van 1 maart 2004 en de erbij gevoegde bouwplannen van 20 februari 2004 valselijk te hebben vermeld dat een bouwvergunning werd aangevraagd voor het oprichten van een tuinbouwbedrijf met wateropslagtank - kweekzone voor planten - sproei-installaties - bedrijfsgebouw met woonst, terwijl het in werkelijkheid de bedoeling zou zijn geweest een residentiële villa met terrassen en waterpartij te realiseren, met de bedrieglijke bedoeling ten onrechte de op 1 juni 2004 goedgekeurde stedenbouwkundige vergunning te verkrijgen. Zij werden met de tenlastelegging B. vervolgd wegens gebruik van de met tenlastelegging A. bedoelde valse stukken met hetzelfde bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden.

Samen met het Hof van Cassatie in zijn arrest van 7 juni 2016 in deze zaak, stelt het hof vast dat uit de omschrijving in de tenlasteleggingen A. en B. van het door beklaagden en bedoelde opzet met de valsheid in geschriften en het gebruik ervan, volgt dat het beoogde doel bestond in het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning en bijgevolg dat dit doel werd bereikt en het gebruik van de beweerde valse stukken in ieder geval werd beëindigd op 1 juni 2004; reden voor de verbetering van de incriminatieperiode van de tenlastelegging B. zoals hierboven uitgevoerd.

Het laatste feit van de door eenheid van opzet verbonden feiten onder tenlasteleggingen A., B., C.1., C.2. en D. is, indien bewezen, op 15 september 2009 (tenlastelegging D.).

Tussen dit laatste feit en de feiten van tenlasteleggingen C.1. (zoals aangepast) en C.2., indien bewezen, is er alleszins geen periode verlopen welke gelijk is aan of langer dan de toepasselijke verjaringstermijn van 5 jaar.

Dit is ook niet het geval voor de feiten onder tenlasteleggingen A. en B. (zoals verbeterd) wanneer rekening wordt gehouden met de stuiting van de verjaring van deze feiten, onder meer reeds door het opstellen van het aanvankelijk proces-verbaal GE.66.L8.001817-2007 van 8 mei 2007.

De verjaringstermijn van de door eenheid van opzet verbonden feiten onder tenlasteleggingen A., B., C.1., C.2. en D., waarvan het laatste feit dateert van 15 september 2009, werd in ieder geval nog laatst gestuit door het toezenden, door het Openbaar Ministerie, van het dossier voor toebedeling aan de eerste voorzitter van het hof van beroep te Gent op 12 september 2014, zodat de verjaring voor deze door eenheid van opzet verbonden feiten, indien bewezen, niet is ingetreden.

Gelet op het bovenstaande dienen de overige verweermiddelen van de beklaagden, die steunen op de hypothese dat er geen sprake is van een eenheid van opzet voor alle tenlasteleggingen, niet verder beantwoord (titels IV.2.2 en IV.3.2.A conclusie beklaagde

8.2. Overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken

Het hof stelt vast dat de redelijke termijn in strafzaken is overschreden (artikelen 6 EVRM, 14.3 BUPO en 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering). Er is geen redelijke verantwoording voor het feit dat er een termijn van meer dan 7 jaar is verstreken wat de tenlasteleggingen A. en B. betreft, van meer dan 6 jaar wat de tenlastelegging C.1. betreft, van meer dan 4 jaar wat de tenlastelegging C.2. betreft en van meer dan 3 jaar wat de tenlastelegging D. betreft tussen de periode van de vervolgte feiten en de datum van het bevel tot dagvaarding van 14 februari 2013. Inmiddels zijn ook nog eens bijna 4 jaar verstreken sinds die laatste datum. De zaak is niet complex of omvangrijk en de vertragingen zijn niet aan de beklaagden te wijten. Beklaagden en leefden bovendien als sinds de datum van 8 mei 2007 (aanvankelijk proces-verbaal) en deels sinds 17 maart 2010 onder dreiging van een strafvervolgning.

Het hof stelt echter vast dat, in tegenstelling tot wat wordt beweerd door beklaagden (pagina 35 conclusie), door het tijdsverloop tussen de feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklaagden niet zijn aangetast. Het strafdossier bevat alle vaststellingen die nodig en nuttig zijn voor de beoordeling van het ten laste gelegde en de beklaagden hebben over al deze elementen tegenspraak kunnen voeren. De beklaagden kunnen meer specifiek niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat het aanzienlijk eenvoudiger zou geweest zijn om de precieze einddatum van de bouwwerken aan te tonen. Zoals hieronder zal blijken zijn er voldoende elementen in het strafdossier om deze datum met voldoende zekerheid te bepalen. Er zijn geen redenen om de strafvordering onontvankelijk te verklaren.

Het hof zal met het oog op een passend rechtsherstel voor het overschrijden van de redelijke termijn in strafzaken hiermee wel rekening houden bij de straftoemeting overeenkomstig artikel 21ter VtSv (voor zover de ten laste gelegde feiten worden bewezen verklaard).

9. Beoordeling ten gronde

PAGE 01-00000780439-0018-0030-01-01-4

9.1. Op strafrechtelijk gebied

9.1.1. Tenlasteleggingen A. en B.

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten van tenlasteleggingen A. en B. niet bewezen.

Onder deze tenlasteleggingen worden de beklaagden zoals hoger reeds vermeld vervolgd voor enerzijds het plegen van valsheid in geschriften in de aanvraag van een bouwvergunning van 1 maart 2004 en in de erbij gevoegde bouwplannen van 20 februari 2004 (tenlastelegging A.) en anderzijds voor het gebruik van deze valse stukken om de bouwvergunning van 1 juni 2004 te bekomen (tenlastelegging B.).

De valsheid waarvan de beklaagden worden beschuldigd is een intellectuele valsheid aangezien hen wordt verweten dat zij in de aanvraag tot bouwvergunning met erbij gevoegde bouwplannen hebben vermeld dat een bouwvergunning werd aangevraagd voor het "oprichten van een tuinbouwbedrijf met wateropslag/kweekzone voor planten/sproeiinstallatie/bedrijfsgebouw met woonst", terwijl het in werkelijkheid de bedoeling was een residentiële villa met terrassen en waterpartij te realiseren; dit alles met het bedrieglijk opzet de bouwvergunning te bekomen.

Hoewel een aanvraag voor een bouwvergunning en de erbij gevoegde bouwplannen principieel in aanmerking komen als beschermde geschriften zoals bedoeld in artikelen 193 en 196 Strafwetboek en een valsheid er hypothetisch kan in bestaan dat men in dergelijke geschriften voor de overheid die de vergunning aflevert bedrieglijk een andere voorstelling van de bouwplannen voorspiegelt dan diegene die men werkelijk wil realiseren, is het in ieder geval noodzakelijk opdat er sprake zou zijn van de misdrijven bedoeld in artikelen 193, 196 en 197 Strafwetboek vast te stellen dat deze verdraaiing van de waarheid met bedrieglijk opzet gebeurde op het moment dat de aanvraag van bouwvergunning en de erbij horende bouwplannen werden opgesteld/ingediend bij die overheid. Met andere woorden moet met voldoende zekerheid vaststaan dat de beklaagden van meet af aan bij het indienen van de aanvraag tot bouwvergunning de bedoeling hadden om niet de ingediende bouwplannen maar een ander project te realiseren.

Bij deze beoordeling kan het uiteindelijk gerealiseerde project uiteraard een indicator zijn maar het hof is van oordeel dat men ook behoedzaam moet zijn om uit de per hypothese wederrechtelijke uitvoering van een afgeleverde bouwvergunning meteen ook af te leiden

dat dit ook de bedoeling was bij het aanvragen van die bouwvergunning. Het gevaar van een post factum redenering is dan immers niet denkbeeldig. Het tijdsverloop tussen het verkrijgen van de bouwvergunning en het aanvatten van de per hypothese met die bouwvergunning strijdige werken is daarbij een beoordelingselement.

In deze zaak moet worden vastgesteld dat de bouwvergunning dateert van 1 juni 2004 en dat de in de tenlastelegging C.1. geviseerde werken, ook na verbetering van de incriminatieperiode (zie hierboven en hieronder) pas ten vroegste dateren van 1 mei 2005. Het tijdsverloop tussen deze momenten laat naar het oordeel van het hof ruimte voor de hypothese dat door de beklaagden pas na het afleveren van de bouwvergunning werd beslist om af te wijken van de afgeleverde bouwvergunning (hieronder wordt onder C.1. beoordeeld of deze afwijkingen ook een bouw misdrijf opleverden).

Het hof ziet in het strafdossier ook geen andere beoordelingselementen die met voldoende zekerheid toelaten om tot een andersluidend oordeel te komen. Dit zou bijvoorbeeld het geval zijn indien er naast de ingediende bouwplannen andere officieuze bouwplannen zouden zijn aangetroffen die wel overeenstemden met de uiteindelijke realisatie van het project, maar dit is niet het geval. Evenmin blijkt uit het contract met de architect dat het van meet af aan de bedoeling was om (slechts) een ééngezinswoning te bouwen, zoals werd overwogen door de eerste rechter. Dit contract maakt immers melding van "tuinbouwbedrijf + aanhorigheden + ééngezinswoning" (pagina 75). Een bedrieglijk opzet bij het indienen van de bouwplannen kan tenslotte ook niet worden afgeleid uit de latere advertentie voor de woning, zoals overwogen door de eerste rechter, aangezien deze zich pas op veel latere datum situeert.

Samengenomen is het hof van oordeel dat uit de gegevens van het strafdossier niet blijkt dat de beklaagden met het bedrieglijk opzet een bouwvergunning te verkrijgen een valse vergunningsaanvraag met bijhorende bouwplannen hebben ingediend, minstens dat daarover twijfel bestaat die hen ten goede moet komen. De beklaagden worden vrijgesproken voor de tenlasteleggingen A. en B.

9.1.2. Tenlastelegging C.1.

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten van tenlastelegging C.1. deels bewezen gebleven.

Daarvoor worden volgende overwegingen in de plaats gesteld van die van de eerste rechter, die er, zoals hierboven geoordeeld, ten onrechte van uitging dat vaststaat dat van bij aanvang was gepland om een totaal ander project uit te voeren en te laten uitvoeren dan was aangevraagd en vergund en de schuldigverklaring aan deze tenlastelegging ook op die gronden motiveerde (randnummer 18 bestreden vonnis).

Desalniettemin blijft de vaststelling dat uit de gegevens van het strafdossier duidelijk blijkt dat de beklaagden de bouwvergunning van 1 juni 2004 niet hebben nageleefd gedurende de incriminatieperiode voorzien voor deze tenlastelegging.

Wat de begindatum van deze incriminatieperiode betreft, die hierboven door het hof werd aangepast, wijst het hof op volgende elementen: door de oorspronkelijk medebeklaagde , die instond voor werfopvolging en coördinatie, werden facturen overgelegd van 31 mei 2005 tot en met 30 november 2005 die - al dan niet deels - betrekking hebben op de werken op het kwestieuze perceel. Het uitvoeringsplan dat hem ter beschikking werd gesteld door de beklaagde dateerde volgens ook van 15 april 2005 (zie pagina 6 van zijn conclusie bij de behandeling voor het hof van beroep te Gent). De begindatum van de incriminatieperiode werd daarom door het hof aangepast naar 1 mei 2005 (zie hierboven).

Wat de einddatum van deze incriminatieperiode betreft wijst het hof op volgende elementen:

- verklaarde zelf op 8 mei 2007 dat hij vermoedde dat de bouwwerken werden aangevat in maart 2006 en werden beëindigd omstreeks januari 2007;
- uit het strafdossier blijkt dat door de oorspronkelijke medebeklaagde , wiens taken zich uitstrekten tot en met de ruwbouwwerken, op 31 december 2008 aan de beklaagde nog een factuur met eindafrekening werd overgemaakt (pagina 74 strafdossier);
- uit het strafdossier blijkt ook dat , waarvan de oorspronkelijke medebeklaagde , die instond voor werfopvolging en coördinatie, de zaakvoerder was, op 7 februari 2007 factureerde aan , waarover verklaarde dat deze factuur deels betrekking had op de coördinatie die hij deed op de werf te waarmee hij duidelijk de bouwwerken bedoelde op het kwestieuze perceel.

Gelet op deze elementen werd de uiterste datum van de incriminatieperiode voor de tenlastelegging C.1. in de aanhangig makende dagvaarding terecht gesitueerd op 31 januari 2007.

De feiten onder C.1 hebben aldus met zekerheid plaatsgevonden op niet nader te bepalen data in de periode van 01 mei 2005 tot 31 januari 2007. De door de beklaagden ingeroepen onzekerheid over de precieze tijdstippen waarop elk van de in deze tenlastelegging geviseerde werken tijdens die periode werden uitgevoerd, is op zich niet relevant voor de schuldigverklaring aan deze feiten. Het hof herhaalt ook dat deze feiten, waarvan de precieze data niet nader kunnen worden bepaald maar die met zekerheid plaatsvonden in de aangepaste incriminatieperiode (behoudens het aanleggen van de terrassen, zie hieronder), hoe dan ook niet verjaard zijn aangezien tussen deze aangepaste periode van tenlastelegging C.1. en de door eenheid van opzet verbonden feiten, indien bewezen, onder (A., B.), C.1., C.2. en D., waarvan het laatste feit zich situeert op 15 september 2009, alleszins geen periode is verlopen welke gelijk is aan of langer dan de toepasselijke verjaringstermijn van 5 jaar (zie overwegingen daarover hierboven in verband met de verjaring).

Dat de bouwvergunning van 1 juni 2004 niet werd nageleefd tijdens deze incriminatieperiode blijkt voldoende duidelijk uit de aanvankelijke vaststellingen in het strafdossier. De politie stelde in het gebouw geen agrarische activiteit vast. Ook op het terrein rondom het gebouw werden geen agrarische activiteiten waargenomen. De waterpartij bevond zich aan de achterzijde van het gebouw, langs de rechterkant. De te behouden schuur bleek te zijn gesloopt. De pot- en kweekzone werd niet ingericht, de beide kweekzones werden niet opgericht, het voorziene waterreservoir werd niet aangelegd op de plaats waar dit was ingepland, terwijl een veel kleinere waterpartij van 120 m² werd aangebracht die aansloot bij het gebouw. Er werden belangrijke muren die het privégedeelte en het beroepsgedeelte scheidden, zowel beneden als boven, niet opgetrokken. Er bleek op 8 mei 2007, dit is kort na de beëindiging van de bouwwerken, dat in alle gefotografeerde ruimtes beneden, zowel deze die op plan voor bewoning als voor de bedrijfsactiviteit waren aangeduid, onder meer de opkweekruimte stekgoed en de ruimte voor opslag van reservemanden en stekgoed, een zwarte natuurstenen vloer lag. Er was een veel grotere ruimte als keuken ingericht en de ruimte voor berging en wasplaats en de trap in het woongedeelte waren niet aanwezig. Niets wees in mei 2007 op het gebruik van die ruimtes voor de kweek van planten of stockage voor de tuinbouwactiviteit. Het hellend vlak werd onmiddellijk als trap uitgewerkt en deze was toegankelijk vanuit de living, wat niet voorzien was op het plan. Deze elementen doen besluiten dat de voorziene bedrijfsruimtes, andere dan de loods, als woongedeelte werden ingericht en in gebruik werden genomen.

De louter andersluidende visie van de beklaagden, zoals ontwikkeld in conclusie, doen aan deze duidelijke vaststellingen geen afbreuk (zie titel IV.3.2.B conclusie

De beklaagden moeten wel worden vrijgesproken voor het aanleggen van de terrassen omheen de waterpartij. Deze terrassen waren er nog niet tijdens de aanvankelijke vaststellingen en werden pas vastgesteld door de bouwinspecteur op 17 maart 2010, zodat niet met zekerheid kan worden gesteld dat zij werden aangelegd tijdens de voorziene incriminatieperiode.

Het feit dat op 25 maart 2013 een regularisatievergunning werd bekomen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk en ontnemt ook niet het strafbaar karakter van de feiten begaan tijdens de voorziene incriminatieperiode (zie titel IV.3.3 conclusie). Het hof heeft overigens, bij gebrek aan ingediende herstellvordering (zie hieronder), ook niet te oordelen over de al dan niet correcte uitvoering van deze regularisatievergunning. Het is ook van geen belang dat het gebouw aan de buitenzijde wel conform de bouwvergunning werd uitgevoerd. Dit doet immers niets af aan het feit dat in werkelijkheid het gebouw een woning was, waarvan enkel de ruimte voor de stalling van de bedrijfsvoertuigen een bedrijfsmatig karakter had.

9.1.3. Tenlastelegging C.2.

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagden aan het hen ten laste gelegde feit van tenlastelegging C.2. bewezen gebleven.

De eerste rechter motiveerde echter niet waarom deze specifieke tenlastelegging is bewezen.

Volgens de beklaagden was het bouwen, aansluitend bij de terrassen, van een constructie met jacuzzi van ongeveer 16 m², geen vergunningsplichtige handeling en zij verwijzen daarvoor naar artikel 2.1, 11° van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (Vrijstellingsbesluit van 16 juli 2010) (titel IV.3.3 conclusie beklagde

Het van toepassing zijnde uitvoeringsbesluit op het moment van de feiten was echter niet het Vrijstellingsbesluit van 16 juli 2010 maar het besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken,

handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (Vrijstellingsbesluit van 14 april 2000).

Zelfs in de hypothese dat deze constructie onder het Vrijstellingsbesluit van 16 juli 2010 inderdaad vrijgesteld was van vergunningsplicht kunnen de beklaagden niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat, indien het voordien geldende Vrijstellingsbesluit van 14 april 2000 niet zou hebben voorzien in gelijkaardige vrijstellingen, toepassing dient te worden gemaakt van het principe van de mildere strafwet (artikel 2 Sw).

Het hof wijst er in dat verband op dat het principe van de retroactieve toepassing van de mildere strafwet op grond van artikel 2 Strafwetboek hoe dan ook geen toepassing vindt als een uitvoeringsbesluit (in dit geval het Vrijstellingsbesluit van 14 april 2000) wordt vervangen door een later besluit (in dit geval het Vrijstellingsbesluit van 16 juli 2010) dat genomen werd ter uitvoering van dezelfde wet als het vroegere besluit, zonder dat de strafwet zelf werd gewijzigd (in dit geval het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en later de VCRO). In dergelijk geval blijven feiten die ingevolge het vroegere besluit strafbaar waren ten tijde waarop ze werden gepleegd zelfs strafbaar, als ze ingevolge het latere besluit, genomen ter uitvoering van dezelfde wet die niet gewijzigd werd, ten tijde van de uitspraak geen strafbaar feit meer opleveren (vergelijk met o.a. Cass. 20 november 2007, AR P.07.1109.N; Cass. 30 april 2002, AR P.00.1767.N; Cass. 21 februari 1995, AR P.93.1119.N).

De beklaagden kunnen ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat het Vrijstellingsbesluit van 14 april 2000 in "gelijkaardige vrijstellingen" voorzag als het Vrijstellingsbesluit van 16 juli 2010. Deze vage verwijzing door de beklaagden verbergt immers dat onder het Vrijstellingsbesluit van 14 april 2000 in de versie die van toepassing was op het moment van de feiten een zeer specifieke regeling was uitgewerkt voor het plaatsen van jacuzzi's, namelijk in artikel 3, 11°, k) dat bepaalde dat vrijgesteld waren van vergunning: *"ingegraven of op de grond geplaatste openluchtwembaden of jacuzzi's met een totale maximale oppervlakte van 30 vierkante meter. Die constructies mogen, met inbegrip van een eventuele afdekking, niet hoger zijn dan anderhalve meter, gemeten vanaf het maaiveld en niet gelegen zijn in de voortuinstrook. ... De vrijstelling geldt noch in een oeverzone, afgebakend in een bekkenbeheerplan of deelbekkenbeheerplan, noch in de vijf meter brede strook, te rekenen vanaf de bovenste rand van het talud van ingedeelde onbevaarbare en bevaarbare waterlopen. De vrijstelling, genoemd in a), b), c) en k), geldt niet in de ruimtelijk kwetsbare gebieden"*. Uit de foto's in het strafdossier blijkt dat de constructie met jacuzzi alleen al qua hoogte in ieder geval niet voldeed aan deze strenge voorwaarden (zie foto pagina 32 strafdossier).

Deze constructie met jacuzzi was dus wel degelijk vergunningsplichtig. Er werd geen voorafgaande stedenbouwkundige vergunning aangevraagd. De later verleende regularisatievergunning doet geen afbreuk aan de strafbaarheid van deze feiten (titel IV.3.3 conclusie beklagde).

9.1.4. Tenlastelegging D.

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagden aan het hen ten laste gelegde feit van de tenlastelegging D. bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklagden in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd en overgenomen. Dit feit wordt door de beklagden ook niet betwist.

9.1.5. Toerekening van de bewezen verklaarde feiten aan de beklagden (artikel 5 Strafwetboek).

Op grond van artikel 5, eerste lid Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van haar doel of de waarneming van haar belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd.

De beklagde-rechtspersoon was eigenaar van het perceel waarop alle bewezen stedenbouwkundige inbreuken werden begaan, de stedenbouwkundige vergunning voor het tuinbouwbedrijf met woonst van 1 juni 2004 werd ook door haar aangevraagd en aan haar afgeleverd, en de werken werden voor haar rekening uitgevoerd (zie bijvoorbeeld overeenkomst met oorspronkelijke medebeklaagde). De ten laste gelegde misdrijven hebben aldus een intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel. Zij werden ook gepleegd voor haar rekening.

Er werd gekozen voor een bedrijfsvoering waarbij aan de naleving van de hierboven vermelde stedenbouwkundige regelgeving geen aandacht werd besteed. Op de rechtspersoon rust bijgevolg een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid. De loutere bewering van de beklagde dat er geen doelbewuste

organisatie was om stedenbouwkundige misdrijven te plegen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Ter terechtzitting gaf de lasthebber ad hoc overigens ook toe, in tegenstelling tot wat in zijn conclusie wordt gesteld, dat er sprake is van een eigen fout in hoofde van de vennootschap.

Artikel 5, tweede lid Strafwetboek bepaalt dat wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt, uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan, kan worden veroordeeld.

Artikel 5, tweede lid Strafwetboek voert dus een strafuitsluitingsgrond in voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond geldt evenwel alleen voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor diegene die willens en wetens heeft gehandeld (zie o.a. Cass. 10 februari 2010, AR P.09.1281.F).

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid, tweede zin, Strafwetboek kan de geïdentificeerde natuurlijke persoon samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld indien hij de fout wetens en willens heeft gepleegd, dit is wanneer hij bewust en buiten iedere dwang heeft gehandeld. Deze bepaling is van toepassing zowel op opzettelijke als op onachtzaamheidsmisdrijven (zie o.a. Cass. 4 februari 2014, P.12.1757.N/1).

De beklaagde was als zaakvoerder van de bevoegd om de nodige beslissingen te nemen met het oog op de naleving van de betrokken regelgeving. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij bewust en buiten iedere dwang handelde, dit is wetens en willens. Er is bijgevolg geen grond voor de toepassing van de strafuitsluitingsgrond zoals bedoeld in artikel 5, tweede lid, Strafwetboek. De beklaagde-natuurlijke persoon kan derhalve samen met de beklaagde-rechtspersoon worden veroordeeld.

9.1.6. Strafmaat.

De bewezen gebleven feiten voorzien onder de tenlasteleggingen C.1., C.2. en D. zijn voor de beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de rechtspersoonlijkheid en persoonlijkheid van de beklaagden,

- de strafrechtelijke voorgaanden van , die meerdere malen werd veroordeeld voor verkeersinbreuken, en het blanco strafregister van
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een gebrek aan respect voor de stedenbouwkundige regelgeving en van een eigengereid optreden,
- het feit dat inmiddels een regularisatievergunning werd afgeleverd,
- het overschrijden van de redelijke termijn (zie hoger).

Gelet op de overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken voor wat betreft de ten aanzien van beklaagden en bewezen gebleven feiten en gelet op bovenvermelde andere overwegingen is het hof van oordeel dat voor beiden kan worden volstaan met een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring.

Beide beklaagden moeten wel een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

9.2. De herstellvordering

De eerste rechter heeft terecht vastgesteld dat voor hem geen herstel werd gevorderd. Op 23 april 2012 dagvaarde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en voor de burgerlijke rechter teneinde de afbraak van de villa te horen bevelen. Het hof is derhalve niet bevoegd om over dit herstel te oordelen.

9.3. Beoordeling op burgerrechtelijk gebied

De eerste rechter heeft terecht de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden

10. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935

PAGE 01-00000780439-0027-0030-01-01-4

- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 210, 211, 212, 435 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 5, 7, 50, 65, 66 van het Strafwetboek
- 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 93.1°.a) en c), 146, 160 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003, gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003 en gew. art. 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61, 95, 110 en 111 van het decreet 27 maart 2009
- 4.2.1.1°.a) en c), 6.1.1.lid 1.1° en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- 91 van het KB van 12 december 1950
- 4, 21 tot 26 van de wet van 17 april 1878

11. Beslissing

Het hof,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de verwijzing door het Hof van Cassatie, zoals hierna bepaald, op tegenspraak;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Verbetert de tenlastelegging A. zoals hiervoor vermeld onder subtitel 7. van het arrest;

Verbetert de tenlastelegging B. zoals hiervoor vermeld onder subtitel 7. van het arrest;

Verbetert en actualiseert de tenlasteleggingen C.1. en C.2. en past de tenlastelegging C.1. aan zoals hiervoor vermeld onder subtitel 7. van het arrest;

Op strafrechtelijk gebied

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

PAGE 01-00000780439-0028-0030-01-01-4

Verklaart de beklaagden . en . niet schuldig aan de hen ten laste gelegde feiten onder A., B. en C.1. wat betreft de terrassen rondom de waterpartij van 120 m², spreekt hen hiervan vrij en ontslaat hen van de uit dien hoofde uitgesproken veroordelingen;

Verklaart de beklaagden . en . wel schuldig aan de hen ten laste gelegde feiten onder C.1. (behalve wat betreft de terrassen rondom de waterpartij van 120 m²), C.2. en D.;

Stelt vast dat de duur van de strafvervolgning voor deze bewezen gebleven feiten de redelijke termijn in strafzaken overschrijdt;

Spreekt met toepassing van artikel 21ter Wsv daarom voor . en . de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uit;

Legt aan elk van de veroordeelden een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

Op burgerrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis;

De kosten

Laat de kosten van de hogere beroepen van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de overige op hen betrekking hebbende kosten van de strafvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 255,45 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden feiten.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, twaalfde kamer, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

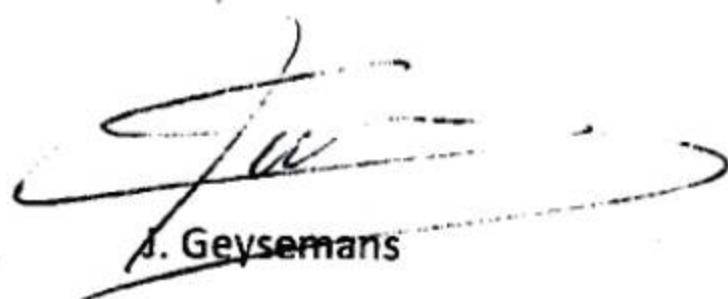
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 8 februari 2017

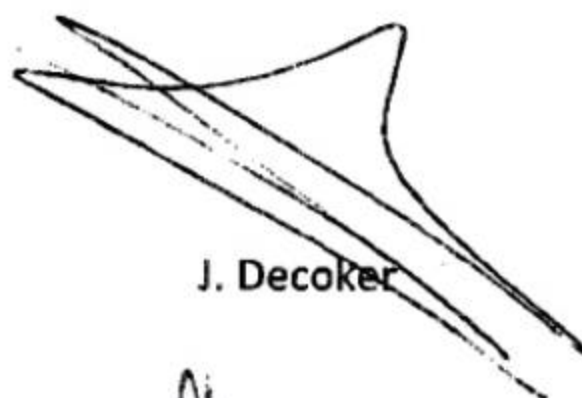
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

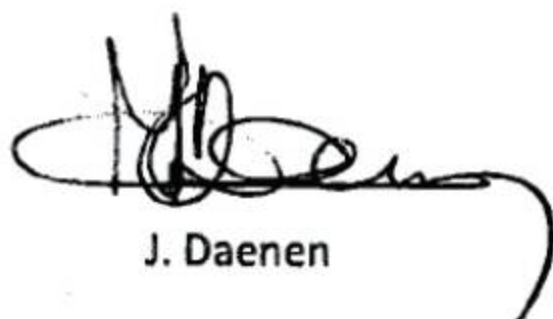
met bijstand van griffier J. Geysmans

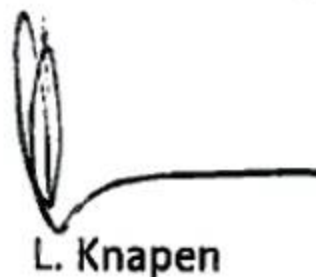
J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

